

De achtvoudige omhelzing

Om het staren in de zon mogelijk te maken en eindelijk te priemen door de vernielzuchtige zonnevlammen die haar oppervlak vormen en vernielen, door waterstof en helium, het plasma van ons aardse leven, tot in de kern, waar kernfusie alledaags is en helrode vuurbloesem zich ontvouwt in eersterangs origami. Daarin wordt het licht van de mens gemaakt. Daarin ligt al lang het einde van onze planeet besloten. Om naar de zon te kunnen kijken gaf je je ogen op en één seconde zag je het licht en zag je de warmte, één seconde vergat je jezelf en de manieren waarop het leven kleine stukjes van je had afgebroken.

Hiernederwaard slaakte zij een zucht en je wendde je blik af van het zenit, zwarte stipjes dansten nog over je blikveld. Terloops vermeldde ze wat al die tijd al sluimerend je gemoed verziekte. Ze was gelukkiger dan ervoor, dat zag je meteen. Daarom ging ze voor jou verloren. Eigenlijk was ze altijd al verloren voor jou, maar niet in jouw gedachten want die logenstraffen het onechte van de verwachting.

Het gevecht tegen de misantropie is eeuwigdurend en bergopwaarts, het niet verworden tot een cynische, verzuurde zak van het verschrompelde soort, van het kleine soort. Zo zijn er al genoeg, of is dat opnieuw die sluimerende mensenhaat die zijn lelijke kop opsteekt?

Je knikte, met een lach. Je sloot je ogen en verzonk in gedachten, blik naar de zon gewend. De warmte overspoelde je gelaat. Ze zei nog iets maar je kon niet zo goed meer horen wat, dus glimlachte je maar weer. O de zon wenkte je zo, de zon wenkte je zo naar haar zachte boezem van helium en waterstof en nooit eindigende verhalen.